Pregaria.cat

Entrada

Vers un amor trencador (V)

Absolutament despistats

Aquella nit a Roma, l'Emperador havia estat parlant una llarga estona amb un senador, que feia pocs dies havia arribat de les regions remotes de l'Orient. La conversa va resultar força interessant, en especial els comentaris sobre Herodes, personatge nefast, sanguinari i que es malfiava de tothom; havia fet matar als seus familiars i amics més íntims. El senador comentava entre rialles que era tal la por d'aquell Herodes que passava les nits quasi en vetlla, amb un punyal al costat del llit.

Mentrestant els esclaus mantenien el foc ben encès i els perfums ambientals ben vius, per tal de que els dos personatges poguessin sentir-se còmodes a les cambres imperials.

L'Imperi aparentment estava en pau. Les llàgrimes dels oprimits mai arribaven als centres del poder. Tot es fonamentava en una terrible injustícia i la més gran repressió. Era una nit silenciosa de satisfacció per a una petita minoria. Una nit de pena, dolor i ràbia per a la gran majoria de la gent. Les legions romanes havien silenciat totes les protestes. Era la pau d'August.

Falten pocs dies per Nadal. El soroll i el neguit van augmentant sense parar. Tothom ven i compra. El ritme es trepidant. Es parla alt; quasi ningú escolta, perquè cal tenir-ho tot a punt: menjar, regals, humor, vestits, perfums, felicitacions, sorpreses, i les amagades llàgrimes pels absents. Les televisions no paren de fer anuncis, la gent va canviant contínuament de canal. Molts dormen malament i han de solucionar-ho amb petites dosis químiques. Milions de nous esclaus vetllen per tal de que el foc estigui encès i els perfums ambientals facin suportable la tensió.

Estem absolutament despistats. No ens hem assabentat de què va. L'Imperi sí que ho recolza. No sols amb les legions que vigilen, controlen i reprimeixen les fronteres i els conflictes, també amb els crèdits, avals bancaris, hipoteques i dobles pagues per a tots els qui es mantenen dintre de la ciutadella; als marginats, però, excepte aquella nit màgica.... que s'espavilin. Son de fet ciutadans de tercera.

Mentrestant, Josep i Maria, al costat del foc, en el silenci més amorós de la història, vetllen, ja a plena nit, esperant el moment en el que Déu apareixerà humà, dèbil i tangible. Ells no estan despistats. Saben de què va, i ho comencen a viure.

Deixem-nos de romanços i vetllem silenciosament, al menys en el nostre cor, ja que és tan a prop l'hora de la Vida.